

Egy ismeretlen generációs társ: Holobica Georg

Emlékszem, még sympós korszakunkban, bő tíz évvel ezelőtt, ültünk Virág Gáborral egy-egy sör és néhány kellemes hölgy társaságában a szegedi Mojóban, amikor egy kötegni papírral odalépett hozzánk, a Nagy Szerkesztőkhöz egy ifjú versfaragó titán, hogy ugyan közlénék-e az írásait. A főszerkesztő Virág, alighogy belelapozott a paksamétába, kegyetlen gyorsasággal visszapasszolta az egészet, és elutasította a közlés lehetőségét. „De hiszen el se olvastad az összeset! – méltatlankodott a titán, – honnan tudhatod, hogy nem jók?” „Ne aggódj – válaszolta Virág, – eddig még minden jó költőt fölfedezett magának az irodalom.”¹

Azóta többször eszembe jutott Virág válasza, ez a cinikus paradoxon, különösképpen azok után, hogy megismerkedtem Holobica Georg életművével, pontosabban életművének egy töredékével: azokkal a versekkel, amelyeket 1992 és 1997 között vetett kockás papírra Ómoravicán. A füzetbe írt-gyűjtött verseket az úgyszintén Symposion-szerkesztő Szakmány Gyuri barátom kapta el a szerzőtől, ő mutatta meg nekem, hogy megossza azt a páratlan élményt, melyet e naiv művész sorai nyújthatnak egy, magát értőnek gondoló olvasó számára.

Gyurival rengeteget beszélünk arról, és évekig tervezgettük, hogy alapos recenzió kíséretében a szakmai nyilvánosság elé tárjuk a Holobica-opust valamely folyóirat hasábjain. Nem is értem, miért nem tettük ezt meg, amikor megtehettük volna folyóirat-szerkesztőkként. Valószínűleg lustaságból: hiszen melyikünk vállalkozott volna papírra vetni azt a rengeteg széttartó gondolatfoszlányt, ami megfogalmazódott bennünk és pár-

---

¹ Virág Gábor lábjegyzete: Emlékezetem szerint a mondat egészen pontosan így szólt: „Ne aggódj, egyetlen olyan nagy költőről sem tudunk, akít ne fedezett volna fel magának a világirodalom.” És nem a Mojóban, hanem a Grand Cafében hangzott el többek között Balázs Attila és Bozsik Péter társaságában. A kellemes hölgyekre viszont nem emlékszem.

beszédeink során a Holobica-versek kapcsán – politikai korrektségről, az epigramma műfajáról, az ösztönösen használt enjambement-ről, a bárdolatlan humor és a pornográfia kapcsolatának diszkrét bájáról?

Aztán hónapok, évek, sőt, több mint egy évtized telt el anélkül, hogy a lánglelkű moravicai őstehetséget, generációs társunkat „fölfedezte volna magának az irodalom”, és ez bizony kizárólag kettőnk lelkén szárad, hiszen Holobica Georg egyrészt magasról tojt az irodalmi nyilvánosságra, másrészt – ha érdekelte is volna a népszerűség talmi csillogása – nem volt olyan helyzetben, hogy közvetlenül lépjen kapcsolatba megfelelő személyekkel műveinek közlése érdekében. Tétlenségünkre tehát nincs mentség. Hogy az egyetlen példányban létezett verses füzet hová lett, fogalmam sincs. Szégyen!

Becsületünket csak az a tett menti valamelyest, hogy a füzet tartalmát idejekorán digitalizáltuk, így a versek nem vesztek el teljesen, csak ott porosodtak az időközben kiszuperált számítógépeink merevlemezein.

Most, amikor a kilencvenes években összekovácsolódott (vagy az összekovácsolódás útján megindult, majd valahol megrekedt és végül szétforgácsolódott) generáció számbevételére megteremtődött a kellő perspektíva, úgy éreztem, elérkezett az a pillanat, amikor talán némiképp jóvátehető a bő tíz évvel ezelőtti mulasztás, és – bár alapos recenzió nélkül, de – közzétehetek néhány gyöngyszemet az irodalmi nyilvánosság számára mindaddig ismeretlen költő ismeretlen opusából. Hogy a Virág-féle cinikus paradoxon újfent igazolást nyerjen.

(Cím nélkül)

Indulok. Utam a pokolba vezet.
De marasztalhatna az élvezet.
Egy szerelmi pecsét: csók és kéz.
Vagyis Kiss Magdi, 'ki maga a tökély!

Ti, lányok

Miért nem szerettek engem, lányok?
Csak ti vagytok, kikre vágyok
Szédítőek vagytok mindahányan
Popsitokba verném a bigám lágyan
Fakóra nyalnám piros ajkatok
Míg forró kelyhetekbe be nem hatolok
Tenyeremben melleitek csak úgy olvadozna

Míg titeket ez totál-bódult eksztázisba hozna
Nedvesre szopnám drága testetek
Hogy feltűzelve ti is nekem esetek
Ó, hogy cuppogna és vörösödne
Egybenőne nemeinknek selymes södre
És Ti csak szuszognátok, szemetek vibrálna
Ahogy merev szarvam belétek járna
Oly gyengéd lenne bennetek a mozgás
Nyálatok csordulna mert e helyzetbe
Titeket nem hoz más
Hát mit kellene tennem mindezért
Ti lányok?
Hogy ezt az örömet egyszer megadnátok

Hajnali rohanás

Izzadok. Párám harmattá változik testemen
Amint a hajnali homályban futok meztelen
Megállok egy ablak alatt és elképedve hallgatom
Ahogy valaki horkol e kibaszott hajnalon
Távolodom. Lábam már nem érzem de futok
És még nem tudom, hova a picsába jutok
Vágtatok. Egy eszeveszett pali ugrik élém
Dülledt szemekkel az éhtől harap belém
Üvöltök. Öklömmel tüzes szemei közé vágok
És mire észbe kap, én már a távolban járok
Rohanok. Mellém egy eb szegődik és csahol
Nem értem, de kettőnket valami összecsatol
Suhanok. A süvítő szél karmai belém marnak
S aludni térő baglyok a nyakamba szarnak
Fékezek. Bár előre látom nem úszom meg épen
Mert valaki az utcai ablakot nyitotta ki éppen...

YO!

Én

Megteszek mindent a seggedért, bébi
Mert minden hajlamom erre tért ki
Ki az, ki rajtam kívül ezt megérti?
És ha van rés a farkam előtt
A bárgyú ágyú már előtte lőtt
Ez egy apró gond, egy apró dolog
Ígérem, a tiéd ma megkóstolom

Selymes szőrzetet érint a kezem
Csillapodj, bébi, finoman érkezem
Testedből árad a nedves pára
Az odajutásnak hosszú az ára
Ahogy karmol a köröm és harap a fog
Öröm. Az aktus közben a lány nyafog
Működik a szerszám, mint a hengerek
Vonaglik, ugrál, lovagol, hempereg
Egy fojtott sikoly. Biztató szavak
Miénk a világ, míg mások alszanak